

mirjana stefanović

NE SEĆA SE NOĆ

Jesen je i noć se ničega ne seća
 Jao meni jer mi dohode kiše
 Ražejenost bluda nezadržana
 U telu mi svetli oganj

Jesen je i noć se ničega ne seća
 ni mene ni našega imena
 ni grudi mojih ni tela-ljudskog raspeća
 Telo će ovo pamtiti još mnogo proleća
 Ne sećam se ničega više
 Sunce udiše i izdiše noć
 Koža cveta i mrvli blud

Previše je svetla u našim telima
 Dovoljno je za sopstvenu noć
 Šta ima s one strane tela
 ničega se više ne sećam

I
 Ali znam
 izubijala sam svoja kolena
 ne misleći o smrti ne misleći o večnosti
 Zdrave Marije su bile u mom teškom grehu
 i zemlja i nebo u mojim očima
 Gde da počinem a da me Noć ne vreba

O samo da ne dodirnem sen svoga stasa
 da mi ruka ne ljubi prazninu
 da mi se niz kožu glad približava
 da mi još jednom zadržti noć u grudima

da i se to kamenje mom umoru kezi

Blud je okrastila ovu senku
 jednom kada sam vladala i raskoš delila
 odmaram se u vlastitom rasulu
 ugasite sunce neka mi usne pozelene

Samo još jednom da suncem skvasim kosu
 i otprhnem
 devojčura
 kose jesenje boje
 u ukradenom kostimu od obljubljenе kože
 paleći voštanice pred ikonom jula

mirjana božin

PRAŠNJAV PUT

ljubičasto nebo plamti zapad
 plamte zapaljena polja zrela žita
 uvek isto

nas dve ovako šetamo poslednji put
 sunce tiho tone

suton srče zadnje kapi dana
 plamenovi noći sufonom
 rasipaju svoje pramenje

uvek isto

nas dve ovako pričamo poslednji put
 sunce lako tone

put prašnjav oblaci prašine se dižu
 uvek isto
 nas dve se volimo poslednji put
 sunce brzo tone

KČI VREMENA

ja
 zakopana na policama među
 knjigama
 čekam da svane jutro
 bezdana

ja
 smrvljena na stolu među
 mrvama
 želim postati kriška svežeg
 hleba

ja
 razmrskana kap među kapima
 želim postati talas sred
 talasa

želim zaploviti morem beskraj
 ali
 kči sam vremena

zora mijatović-ceca

4 pesme

NAS DVOJE

Ivoje ruke
 dve nežne galije
 na mom telu

tvoj pogled
 putokaz

plovimo

SELO

tu
 sumrak nikad ne vene
 iako ždrebad rastu
 a oblaci padaju u vodu
 i otiču

ne dam selo
 zaboravu

odlazim i dolazim
 a vreme
 k'o zaustavljena vodenica
 na mirnoj reci
 truli

ŽEGA

žita lenjo na beloј njivi
 opevaju žetvu
 prepelice se pare
 u gnezdimа sunca
 žedni puževi putuju
 kroz bulke

leto rže na obalama

KOB

ševari
 promukli od cvetanja
 grokću
 dok cvilim
 k'o izgubljena frula
 ispod jasika